

CAPITOLUL UNU

MOSAFIRI

– Vărăitoarea Sharkadder¹! Vechea mea prietenă! exclamă Vărăitoarea Pongwiffy², dînd la o parte bolovanul de la intrare și arborînd cel mai primitor zîmbet.

¹ Vipera-Rechin (trad. aprox., n.tr.)

² Pute-de-trăsnește (trad. aprox., n.tr.)

– Ce surpriză plăcută! Bine-ai venit în umila mea peșteră! Măi, să fie, dar arăți foarte bine! Ai o coafură nouă sau ai suferit un șoc teribil, ha, ha? Era doar o glumiță de-a mea. Da' poștește înăuntru! Stai să-ți iau pălăria!

Înhăță pălăria înaltă, o onoră cu o periere respectuoasă și așteaptă ca Sharkadder să se întoarcă repede cu spatele, ca să o expedieze într-un ungher întunecat.

– Nu-i o surpriză așa de mare, că doar știai că vin, remarcă rece Sharkadder, înaintînd în peșteră. Știu că vrei să fii iar prietena mea, Pongwiffy, dar nu sînt deloc sigură că eu mai vreau să fiu prietena ta. Așa că încetează s-o mai faci pe mironosița!

Nu exista nici o îndoială că Pongwiffy era revoltător de mieroasă – numai că avea un motiv întemeiat. Vedeți voi, în mod normal, ea și Sharkadder erau cele mai bune prietene, dar nu demult se certaseră, ca de obicei, așa că Pongwiffy se dădea peste cap să îi intre în voie.

– Vai, doar nu te mai gîndești la cearta aia prostească de demult, nu? Haide, Sharkadder, ce-a fost a trecut! Ia uite ce peșteră nouă am! M-am mutat de-abia săptămîna trecută! Ești primul meu musafir!

Sharkadder aruncă o privire scîrbită împrejur.

Peștera lui Pongwiffy nu oferea o priveliște prea plăcută. În primul rînd, avea îngrozitoare probleme cu igrasia. Pe pereți creștea mușchi verde, vîscos, iar dușumeaua mustea de băltoace cu noroi. Mobila

distrusă nu era aranjată, ci aruncată pe unde se putuse. Fumul negru și gros rîgîia din smîrcul oribil care bolborosea și gîlgîia în cazan.

– Haide, așază-te, Sharky, simte-te ca acasă, se agită Pongwiffy, luînd pelerina lui Sharkadder și azvîrlînd-o într-o băltoacă lipicioasă.

– N-am pe ce să mă așez, observă, pe bună dreptate, Sharkadder.

– Va trebui să stai pe cutia aia de carton. Încă n-am despachetat scaunele. Asta-i problema cînd te muți: îți trebuie o veșnicie să aranjezi lucrurile, n-am dreptate?

– Tu n-ai fost niciodată ordonată, remarcă Sharkadder. Ce-i cu putoarea asta îngrozitoare? Miroase a sconcs mort.

– Asta și e, îi confirmă încîntată Pongwiffy. E specialitatea mea. O să-ți placă la nebunie. Tocană de sconcs. Stai să mai amestec un pic, și luă un polonic mare, cu care zgîndări bălșirea înfoiată din cazan.

– O, rosti Sharkadder, regretînd că n-a rămas acasă. Tocană de sconcs. Vorbești serios?

– Știam c-o să-ți placă, se bucură Pongwiffy. Acuma, spune-mi cîstît: îți place peștera? Are igrasie, știu, și poate-i puțin cam mică, dar a costat o nimica toată. Firește, e neplăcut să stai pe Teritoriul Trolilor, dar nu-mi permit ceva mai răsărit deocamdată. Ce zici de ea?

– E o groapă de gunoi, zise Sharkadder. E o coicioabă puturoasă. Nici nu se poate numi adăpost. E jalnică și scirboasă. E cea mai groaznică peșteră în care-am pus piciorul vreodată. Ți se potrivește de minune!

– Așa e, nu? o aprobă Pongwiffy mulțumită. Simt că mă reprezintă. Păcat de Troli, totuși. O să-ți povestesc despre ei mai încolo. Acuma, câtă tocană zici să îți pun, Sharky?

– Ță – jumătate de linguriță, se grăbi să precizeze Sharkadder. Am luat un mic dejun consistent. Și cred că am și probleme cu stomacul. Și mai țin și cură!

– Prostii, spuse Pongwiffy, apropiindu-se neînduplecată cu o farfurie uriașă, unsuroasă. Dă-o pe gît. N-ai nevoie să ții cură. Ești minunat de slabă. Ai putea să te duci la o prezentare de zdrențe cu silueta asta. Și ai un parfum splendid. Stai, nu-mi spune – lasă-mă să ghicesc! Noapte-Într-o-Fabrică-de-Pește, nu? Și sint *de-a dreptul* înnebunită după noua ta coafură. Îți vine excelent. Îți scoate în evidență nasul corioat.

– Ai observat și tu, nu-i așa? căzu de acord Sharkadder, îmbunată, în sfîrșit, după așa un potop de complimente.

Scotoci în geantă, de unde scoase o oglinjoară crăpată și examinează cu satisfacție părul ei încîlcit.

– Am niște bigudiuri noi, îi explică ea. Niște arici mici. Îi încălzești. Nu prea tare, că se supără și te ciupec. Doar cît să-i faci să adoarmă. Dup-aia, îți

înfășori părul pe ei și aștepti să se răcească. Și părul se ondulează așa cum vezi.

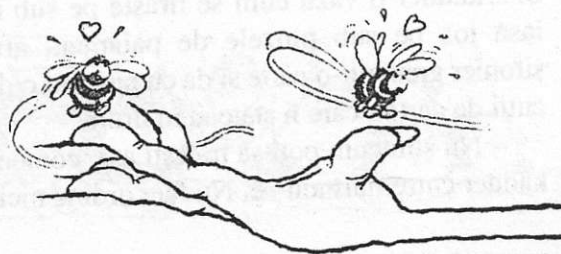
– Minunat, dădu din cap Pongwiffy, cu gura plină de tocană. Arăți întotdeauna așa de bine, Sharky. Nu știu cum reușești.

– Da, mă străduiesc să am grijă de mine, aprobă Sharkadder, scuturîndu-și firele încîlcite și aplicîndu-și un luciu de buze de un verde-șters. Și tu ai arăta mult mai bine dacă te-ai mai spăla din cînd în cînd. Și dacă ți-ai schimba cardiganul ăla ponosit și dezgustător.

– Da' ce-are cardiganul meu? vru să știe Pongwiffy, strîngîndu-și haina ofensatoare la pieptu-i slab.

– Da' ce n-are? Are găuri. Îi lipsesc toți nasturii. Ai vărsat atîtea chestii pe el, că nici nu i se cunoaște modelul. Parc-ar fi fost tricatat cu ou sleit. Vrei să-ți mai zic?

– Nu, mormăi bosumflată Pongwiffy.

Însă era adevărat. Igiena personală a lui Pongwiffy lăsa mult de dorit.

– Cît despre muștele care bîziiie toată ziua în jurul tău, ar fi timpul să le plesnești și să scapi odată de ele, adăugă Sharkadder, distrîndu-se.

– Să îi plesnesc pe Buzz¹ și Dave? Niciodată! declară Pongwiffy, îngrozită de idee.

Își îndrăgea muștele. Dădeau rotocoale în jurul pălăriei ei, gustau din mîncarea ei și dormeau noaptea pe perna ei.

– Uite ce e, hai să nu mai vorbim despre muște și cardigane. N-o să mă schimbi niciodată, Sharky. Îmi place așa cum sînt. Gustă niște tocană. Am făcut-o special pentru tine.

– Nu pot. N-am lingură, își caută motiv Sharkadder.

– La ce ai nevoie de lingură? Soarbe-o din farfurie așa cum fac eu, o încurajă Pongwiffy, fericind-o cu o demonstrație.

– Nu, am nevoie de lingură, insistă Sharkadder.

Pongwiffy oftă și se îndreptă spre un jgheab. Sharkadder o văzu cum se tîrăște pe sub masă, se lasă jos pe sub pînzele de păianjen, aruncă un șifonier greu într-o parte și dă cu piciorul o duzină de cutii de carton care îi stăteau în drum.

– Nu știu cum poți să trăiești așa, comentă Sharkadder cutremurîndu-se. Nu faci ordine niciodată?

¹ Zumzâilă (trad. aprox., n.tr.).

– Nu, îi răspunse cu sinceritate Pongwiffy, venind cu lingura.

Sharkadder se încruntă inspectînd-o:

– E murdară, observă ea. Ce-i chestia aia ca o crustă?

– Tocana de sconcs de săptămîna trecută, explică Pongwiffy. N-avea rost s-o spăl, din moment ce mîncăm același lucru. Aha, ce-am vrut să-ți spun? A, da. Noii mei vecini. Vezi tu ...

– Vreau o lingură curată, o întrerupse Sharkadder.

Efortul de a fi o gazdă politicoasă deveni, dintr-o dată, mai mult decît putea suporta Pongwiffy.

– Asta-i bună! izbucni ea. Ești așa de sclifosită cîteodată! M-am deranjat atîta să te invit la masă și tot ce faci tu e ...

Chiar în clipa aceea, se întrerupse. Se auzi o trosnitură care le sparse timpanele, și pereții se zguduiră. Trolii din peștera de alături ajunseseră acasă. Ar trebui să aflați cîte ceva despre Trolii Din Vecini, pentru că apar destul de des în povestea noastră.

Trolii Din Vecini formau un Gîgiit întreg. Ce-i acela Gîgiit? Adică șapte trol. Aceștia se numeau Plugugly¹, Stinkwart², Eyesore³, Slopbucket⁴, Sproggit⁵, Hog⁶ și Lardo, adică Slăninosu'. Se mutaseră acolo de o săptămînă, cam în același timp cu Pongwiffy, și îi cauzaseră deja supărări mari.

Pare o ocazie bună să vă povestesc cîte ceva despre trolii în general. Apoi, puteți să judecați și singuri dacă v-ar plăcea sau nu să locuiți lîngă ei.

Cel mai important lucru pe care trebuie să-l știți despre trolii e acesta: sînt foarte, foarte, da' *foarte* proști. Să luăm, de exemplu, noaptea în care vinează – marțea. Atunci vinează ei. E o Tradiție. Indiferent de vreme, în fiecare marți ies buluc afară, fără să țină seama de nimic, și hălăduiesc de la apus pînă la miezul nopții prin pădure, în speranța că vor prinde ceva. Nu reușesc niciodată. E un lucru știut că trolii ies la vînătoare marțea, așa că toți cei care au un dram de minte stau la adăpost în casă și se duc devreme la culcare.

¹ Secătură (n.tr.)

² Gilmă-Puturoasă (trad. aprox., n.tr.)

³ Urcioru' (n.tr.)

⁴ Găleată-cu-Lături (trad. aprox., n.tr.)

⁵ Roată-Dințată (trad. aprox., n.tr.)

⁶ Mîncăul (n.tr.)

Trolii sînt întotdeauna surprinși să găsească pădurea pustie – însă nu s-ar gîndi în ruptul capului să își schimbe noaptea de vînătoare joia, să zicem, și să-i ia pe toți prin surprindere. Atît sînt de proști. Firește, le-am putea ierta prostia, dacă n-ar fi pe de-a-ntregul oribili.

După vînătoarea inutilă, trolii dau întotdeauna o petrecere. Petrecerea eșuează întotdeauna, fiindcă nu-i niciodată nimica de mîncare, așa că totul se termină, invariabil, cu o bătaie de mai mare dragul. Trolilor le place să se bată. Se potrivește de minune cu prostia lor, așa că ciomăgeala de marți seara s-a transformat deja într-o Tradiție a trolilor. E una prostescă – dar, la urma urmelor, toate tradițiile lor sînt prostesci. Să vă mai dau cîteva exemple, ca să aveți o imagine mai clară:

Vopsirea capcanelor în roșu-aprins; Răcnitul cîntecelor cît îi țin bojocii în timp ce merg pe vîrfuri; Țopăitul încoace și-ncolo ziua-n amiaza mare cu fețele mînjite de funingine, ca să nu fie observați; Purtatul de pălării saltărețe, chiar și pe arșiță, ca să împiedice înghețarea minții; Tăierea găurii tradiționale în traista de vînătoare, ca tot ce intră să cadă imediat din ea. Aveți dreptate, am spus destule despre trolii în general. Haideți să ne întoarcem la Gîgiitul din peștera de lîngă cea a lui Pongwiffy.

Toți trolii sînt mari iubitori de muzică, iar noii vecini ai lui Pongwiffy nu erau o excepție. O țineau